

ÇOĞU
ZAMAN
DERBEDER

Sophie Gonzales

Çeviren
Ömer Anlatan

*Başkaları tarafından değer görmeye çabalarken
kendine değer vermeyi unutan herkese.
Sizin ihtiyaçlarınız da kıymetli.*

1

Disney'in mutlu sonlar hakkında beni uzun süredir kandırıldığını fark ettiğimde, ağustos ayının son çarşambasının akşam saatleriydi.

Anlıyorsunuz ya, benimkinin dördüncü günündeydim ve prensim ortalarda yoktu.

Gitmişti. Kaybolmuştu.

"Seni kesinlikle asla unutmayacağım," demişti.

"Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum," demişti.

"Lütfen iletişimi koparmayalım. Seni bir gün yeniden görmem gerek," demişti.

O hâlde neden şu an mutfak masasında oturuyor ve ona *başka bir mesaj daha* göndermenin artılarıyla eksilerini düşünürken kafamı metaforik bir duvara vurup duruyordum?

Yani, tamam. Evet, başka bir tane daha gönderirsem arka kaya üç mesaj olacaktı. *Evet*, bu kısmen ısrarlı takibe giriyordu. Fakat bunu açıklayabilirdim. Görmezden geldiği ilk mesajım, cumartesi gecesi onun yazdığı mesaja bir cevaptı. İyi geceler demişti, ben de iyi geceler demiştim. Bu kadardı. Buna cevap vermesi gerekmezdi. O yüzden bu sayılmazdı.

Gönderdiğim ikinci mesaja ise cevap yazmaya pek *gerek* yoktu.

Pazar, 11:59

Eve gizlice girerken
tamamen çuvalladım.
Annem canıma okudu.
#bunadeğer. Lütfen
etiket kullandığım için
beni yargılama. Sıkıcı
toplumsal beklentilerine
boyun eğemeyecek kadar
havalıyım.

Görüldü Pazar, 14:13

Yani bu mesajı araba sürerken görüp gülümsemiş ve cevap yazması gerektiğini fark etmemiş olabilirdi, değil mi? Bir soru de-ğildi sonuçta, o yüzden bu mümkündü. Belki de görmüştü, tam cevap yazıyordu ancak bir şeyler dikkatini dağıttı ve yarım kaldı.

Mesela bir ev yangını. Uzaylılar tarafından kaçırılma.

Dört gündür.

Gerçekten, düşününce ona yeniden mesaj atmam gerekiyordu. Elbette umutsuzca değil de sıradan, rahat bir şekilde. Fakat bu kez bir soruyla. Böylece görür ve cevap vermezse beni görmezden geldiğinden *kesin olarak* emin olabilirdim.

Tamam. Bunu yapabiliyordum. Çok büyük bir mesele değildi. Bir adam, başka bir adama mesaj atıyordu sadece. En büyük sırlarımı bilen, yedi haftanın büyük bir kısmını benimle öpüşerek geçiren ve *Beni. Çıplak. Gören™* bir adama.

Benden gerçekten ama gerçekten hoşlandığı konusunda beni ikna eden adama.

Lanet olası uzaylılar tarafından kaçırılmış olsa kendisi için daha *hayırlı* olacak adama.

Belki de biraz yapışkan davranmam makuldü. Tabii yapışkanlık olarak *görülmediği* sürece.

Kolaydı. Tamam. Hadi bakalım.

Selam Will! Ben

Olmaz. Sil. Çok planlı görünüyordun.

Dostum, tahmin et ben ne

Ben *ne*? Bu cümleyi tamamlamak mümkün değildi.

Muhtemelen uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünüyorum ama olur da hani

“Ollie. Bir dakikan var mı?”

O kadar hızla yerimden sıçradım ki az kalsın Gönder'e basıyordum. Dürüst olalım ki bunu yapmış olsaydım kendimi göle atabilirdim. Annem karşımdaki ahşap tabureye otururken çok telaşlı görünmemeye çalıştım. İşimi garantiye almak için yarım kalan mesajı sildim. Ne olur ne olmaz. “Şey, tabii. Ne oldu?”

Eyvah. Yüzünde *o ifade* vardı.

İlk düşüncem, sonunda olduğuydu. Linda Teyze ölmüştü. Nefesimi tuttum. Gerçek anlamda. Sanki nefes alırsam bu gerçekten olacakmış ve kanser denen uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde duran ailemiz oradan düşecekmiş gibiydi.

Ne de olsa Linda Teyze'nin sağlığı kötüye gitmeye başladığı ve ailesini görmeye, rahatlamaya ve bir kez olsun keyifli vakit geçirebilmeye ihtiyaç duyduğu için Kuzey Carolina'ya gelmiştik. Ailem onu görmek istemişti; bu yüzden onunla gölün kenarında, tatil yapmak için güvenle gidebileceği en uzak yerde buluşmuştuk. Yıllardır Kaliforniya'dan yaptığım en uzun yolculuktu, o yüzden fazlasıyla hevesliydim. Gayriresmî bir şekilde, ücret almadan ve sadece çok tatlı oldukları için, şikâyet etmeden çocuklarına bakıcılık yapma görevini üstlendim ve birbirine komşu göl evleri kiraladık. Her şey iyiydi. Harikaydı hatta. Hayatımda geçirdiğim en iyi yaz diyebilirdim.

Artık neredeyse bitmişti ve böyle sonlanamazdı. Böyle *olmamalıydı*.

“Şey, tatlım...” diye başladı annem.

Öldü. Öldü. Öldü.

“Linda Teyze–”

Öldü.

“–şey, biliyorsun, durumu iyiye gitmiyor. Yaz boyunca çok yardımcı oldun fakat bundan önce Roy Enişte, çocuklarla Linda’ya bakabilmek için canla başla çalışıyordu ve hastane masraflarının yanı sıra bir de çocuk bakımına para ayırabilecek durumda değiller. Şu sıralar yardıma ihtiyaç duydukları diğer tüm konuları saymıyorum bile. O benim kardeşim. Onun yanında olduğumdan emin olmak istiyorum.”

Bekle. Yani Linda Teyze *ölmemiş* miydi? Rahatlama hissi o kadar yoğundu ki az kalsın annemin sonraki sözlerini kaçırıyordum, odaklanamayacak kadar mutlu olmuştum.

“Babanla evimizi bir süreliğine kiraya vermeye karar verdik. Belki bir yıl kadar. Collinswood’da kalabileceğimiz bir yer var. Aslında Roy ve Linda’dan yalnızca birkaç sokak ötede. Önümüzdeki hafta eşyalarımızı toplamak ve şimdilik herkese veda etmek için San Jose’ye döneceğiz. Okula başlamak için zamanında burada olacaksın.”

Bekle, ne? Ne, ne ve ne?

“Burada mı... kalacağız? Buraya mı taşınacağız yani? Kuzey Carolina’ya?”

Gelecek hafta eve dönmemiz gerekiyordu. Buraya nasıl *dönebilirdik?*

Annem omuz silkti. Çukurlaşmış mavi gözlerinin altında gözaltı torbaları vardı ve ince, siyah hırkasını ters giymişti. Yan tarafından süklüm püklüm sarkan etiketi, kollarını iki yanına düştürdüğünde hışırdadı. “Ollie, başka şansımız yok.”

“Ama... siz... ben evde kalsam, siz burada kalsanız?” Bunun üzerine düşündükçe daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Yaz boyunca bebek bakıcılığı yapmaktan hoşlandım diye her şeyi geride bırakıp bunu kalıcı hâle getirecek değildim. “Evet, aslında bu işe yarayabilir. Evle ilgilenirim, hem araba da kullanabiliyorum. Faturaları kendi başıma öderim. Dükkânda fazladan birkaç saat çalışabilirim. Bir süre burada kalacak gibi olursanız sonrasında

gelebiliyim ama... Yani, anne, grubum. Arkadaşlarım. Yapmam..."

Annem dirseklerini masanın üstüne koydu ve alnını avuçlarına gömdü. "Ollie. Lütfen. Bu işi daha da zorlaştırma."

Arkama yaslandım ve telefonuma baktım. Ne söylemem gerekiyordu? Mızımız bir çocuk değildim ama bu çok fazlaydı. Beynim hepsini sindirmeye çalışırken hızla çalışıyordu. Okulda ki son yılımı arkadaşlarım olmadan mı geçirecektim? Tamamen yabancı bir okulda, beni tanımayan öğretmenlerle, tam da notlar önemli olmaya başladığında? İsimden ve grubumdan ayrılmam gerekiyordu, ayrıca baloyu kaçıracaktım...

Sonra anneme baktım ve bu konunun tartışmaya açık olmadığını anlamak için yüzündeki ifadeye tek bir bakış atmam yetti. Bunun her şeyi nasıl mahvedeceğine dair bütün sebepleri istemeye istemeye zihnimin gerilerine ittim. Tüm bunları daha sonra düşünecektim. Odamda. Spotify'da yeteri kadar melankolik bir çalma listesi bulduktan sonra.

Ama, ama, ama, bir yanım mırıldanmaya başladı. Çok da melankolik değil aslında. Artık Will ile aynı eyalette yaşayacaksın. Onu tekrar görebilmek artık gerçekten mümkün olabilir.

Bu düşünceyle midem çalkalandı. Bazen kötünün içinde bir umut ışığı, bazense kocaman bir alev topu bulunurdu. Bu, kesinlikle alev topu seviyesindeydi. "Tamam. Şey, bu... aniydi. Ama tamam. Üstesinden gelebiliriz."

Annemin yüzü aydınlandı ve sarılmak için beni kendisine çekti. "Bu beklediğimden daha kolay oldu."

Göğsüne bastırıldığı yerden boğuk bir sesle konuştum. "Bu noktadan itibaren sürekli söylenme hakkımı saklı tutuyorum. Hayır deseydim canavar gibi görünürdüm, biliyorsun. Zaten başka bir şansım yoktu, değil mi?"

Annem beni bırakırken hafifçe güldü. "Hayır, Tanrım, hayır ama işbirliğini yine de takdir ediyorum."

"En azından dürüstsün." Kendimi gülümsemeye zorladım ve annem, öğle yemeğini hazırlamak için tabureden kalktı.

“Üstesinden *geleceğiz*, söz veriyorum,” dedi, biraz domates ve marul almak için sebzeleşği gürültülü bir şekilde açarken. “Bazen sevdiğimiz insanlar için fedakârlık yapmamız gerekir, değil mi? İstedğimiz bu olmayabilir ama yine de memnuniyetle yaparız.”

Dalgın bir şekilde başımı salladım ve telefonuma döndüm. En azından ilk sorun çözülmüştü. Bu, kesinlikle birden fazla mesaj göndermek için yeterince iyi bir sebep sayılırdı.

Şimdi cevap vermesi gerekiyordu, değil mi?

2

Çarşamba, 18:05

Selam. Şey. Olaya bak. Bir süreliğine KC'ye taşınıyorum. Collinswood'da yaşayacağız. Sana yakın mıdır?

Görülmedi

Uzaylı muhabbeti bir şakaydı ama tek mantıklı açıklama buymuş gibi gelmeye başlıyordu. Kim on iki gün boyunca telefonunu eline almazdı ki? *Hiç kimse*, elbette. Gerçekten. O mesajı gönderdiğimden beri şunları yapmıştım:

- Toparlandım.
- Göl evinden ayrıldım.
- Eve uçtum.
- *Tüm* eşyalarımı koliledim.
- Tüm arkadaşlarıma veda ettim.

- Sefaletle dolu üç milkshake içtim. Bir tanesi Ryan, bir tanesi Hayley ve sonuncusu da Ryan'laydı çünkü bana resmî olarak veda ettikten sonra gece yarısı canı çekmişti.
- Lanet olası Collinswood'a, diğer bir deyişle Tanrı'nın bile unuttuğu yere uçtum.
- *Tüm eşyalarımı kolilerden çıkardım.*
- İki kez gizlice ağladım.
- Bir kez ailemin önünde biraz ağladım.
- Ağlamayı kesmek için kendime yemin ettim.
- Tanrı'nın bile unuttuğu yerde bir dolaşmaya çıktım ve bundan böyle bütün alışverişlerimi internette yapmam gerektiğini fark edince içimden biraz ağladım.
- *Karlar Ülkesi'*ni üç kez izledim. İki kez kuzenlerimle birlikte, bir kez de yalnız başımayken çünkü zaten DVD oynatıcısında vardı ve değiştirmeye üşenmişim.

Tüm bu zaman boyunca Will'den bir tane bile mesaj gelmemişti. Sıçayım böyle işe. Benim için resmen bitmişti.

Gerçi söylenmek istemeyeceğim kadar da bitmemişti. O akşam bu şansı yakalamıştım. Birkaç başarısız girişimden sonra Ryan, Hayley ve ben, sonunda hepimizin Skype için uygun olduğu bir zaman bulmuştuk. Odamdan görüşmeyi planlıyordum ama annem son dakikada bana mutfakta salatalıkları soymak için ihtiyacı olduğuna karar verdi. O yüzden yemek masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarım ve onun yanındaki kesme tahtasıyla aynı anda birden fazla iş yapıyordum.

Annem ve babam, yeni mutfağımızın büyük açılışını kutlamak için özel bir yemek hazırlıyordu. Sorun şu ki özel yemeklerimiz genellikle dışarıdan söylediğimiz şeyler olurdu çünkü hiçbir zaman yemeğe davetlimiz olmamıştı ve kendimizden başka etkilememiz gereken kimse yoktu. San Jose'de, bizim sokağın aşağısındaki restorandan aldığımız *pad thai* de bizi tarih boyunca istisnasız etkilemişti.

Babam en sonunda tutuşup (kelime oyunu yapılmamıştır) ta-

kip etmek için Youtube'dan bir Gordon Ramsay tarifi açtığında ortam iyice gerilmişti. Bu da yetmezmiş gibi, oldukça sıkılmış ve huysuz kuzenlerim Crista ve Dylan da mutfakta bizlerleydi.

Anlayacağınız, evde tam bir kargaşa vardı ve buna bir de Skype görüşmesi eklemek işleri daha da kolaylaştırmıyordu.

"Senden biraz *gürültü* geliyor," dedi Ryan, kameraya doğru bir surat yaparak. Yatakta yanındaki Hayley kıkırdadı.

"Evet, üzgünüm. Görmezden gelmeye çalışın," dedim. Salatalıkları soymak için belirli bir açıda konuşmak zorundaydım.

Ryan cevap olarak bir şeyler söyledi ama Crista'nın sızlanmaları yüzünden duyulmadı.

"Catherine Teyze? Catherine Teyze? Catherine Teyze?" Annem onu duymuyormuş gibi yaparken elma dilimleri ve cheddar peyniri dolu kâseyi elinde tutarak mutfakta peşinden dolanıyordu.

"Pardon, ne?" dedim ekrana.

Ryan ve Hayley eğlenen bakışlar attılar. "Dedim ki hâlâ yerleşemedin mi?" diye bağırdı Ryan.

Cevap vermek için ağızımı açtım ama bir elma dilimi yüzüme kabaca dayandı. "*Kabuğunu* sevmedim," dedi Dyan sert bir sesle, elmayı sallayarak.

"Bunun için biraz geç, dostum," dedim. "Dış tarafını ye."

"*Kabuk.*"

"Şu anda meşgulüm, başka bir şey soyuyorum. Elmanın her tarafı salatalık suyu olur. Catherine Teyze'ne git, o yardım eder."

"Catherine Teyze" bana uyarıcı bir bakış attı ve ben de dizüstü bilgisayarımın arkasına saklandım.

Hayley'nin suratı ekrana öyle yaklaşmıştı ki soluk sarı kirpiklerini neredeyse tek tek sayabilirdim. "Şey, sana yüz yüze söylemek istemiştik ama Nathaniel'in Yeri'nde çalmak için teklif aldık!"

Ağızım açık kaldı. "Bekle, *gerçekten* mi?" Nathaniel'in Yeri, genç konserleri için bir hayaldi. Kabul ediyorum, *tam* olarak bizim hedef kitlemiz değildi ama oraya giden insanlar genellikle müzik konusunda oldukça açık fikirdi. Hiç değilse bizi hiç duymamız bir grup yeni hayran kazanırdık.

Şey, “biz” diyemezdim sanırım. Onlar. Onlar yeni hayranlar kazanırdı.

“Ollie, Ollie, Dylan elmasının kabuğunu soymanı istiyor,” dedi Crista, bir anda yanımda belirerek.

“Duydum. Şu anda arkadaşlarımla konuşmaya çalışıyorum.”

“Ellerin boş, değil mi?” diye sordu annem mutfağın diğer tarafından. “Temiz bir bıçak alamaz mısınız?”

“Bekleyn,” dedim Ryan ve Hayley’ye ama Hayley elini kaldırdı.

“Hayır, bak, seni zor duyabiliyoruz. Git işini hallet. Bizim de çalışmamız lazım zaten. Düzgünce konuşabildiğimizde sana detayları söyleriz.”

Fakat onlara Will’den bahsetme şansım olmamıştı. Ya da Collinswood’dan. Ya da Linda Teyze’nin nasıl olduğundan. “Ah. Ah, tamam. Olur. Yakında Skype yaparız o zaman, değil mi?”

“Evet, hepimiz uygun olduğunda. Yakında.”

Görüşmeyi sonlandırdım, sonra da Dylan’a hakaret eden bu elma kabuğunu görev bilinciyle soyup onu mutlu ettim.

Ocağın yanındaki annem, babamın arkasında durup pişirme tercihlerini yardımsever bir edayla eleştiriyordu. “Tavada biraz daha yer var,” dedi, tezgâha yaslanıp gösterirken. “Neden hepsini koymuyorsun? İşleri hızlandırır.”

“Gordon dedi ki tavaya çok fazla et koyarsam eşit şekilde pişmezlermiş.”

“Aman, sakın Gordon’ın sözünden çıkma.”

“Onun sözünden çıkana yazıklar olsun, Catherine.”

Dışarıda, bir araba motoru garaj yolunda gürledi. Crista ve Dylan aynı anda harekete geçip atıştırmalarını bırakarak ön kapıya doğru koşuşturdu, ben de peşlerinden gittim. “Annem geldi, annem geldi, annem geldi.”

Linda Teyze kapıdan daha yeni içeri girmişti ki iki küçük boy füze tarafından vuruldu. “Ah! Tanrım, sadece birkaç saattir yoktum.” Güldü ve sarılmak için onları kendine doğru çekti.

Bu gece, olduğundan daha zayıf görünüyordu. Gür siyah saç-

ları bir süre önce dökülmüştü ve onu kel görmeye alışmış olsam da dışarı çıkarken taktığı desenli eşarbi hâlâ başındaydı. Garip bir şekilde o eşarp, her şeyin ne kadar değiştiğini bana saçların dökülmesinden daha fazla anımsatıyordu. Belki de bu, Linda benim yaşımdan daha uzun zamandır şapka karşıtı olduğu içindi. Onu bir şapka ya da bere veya herhangi bir şey takarken hayal bile edemiyordum.

“Yeterince ilgi göremediler,” dedim. “Onları görmezden geldik.”

“Biliyorum, bu yüzden onları burada bıraktım. Size kıyasla beni daha iyi gösteriyor ve *bana sahip oldukları için daha çok minnettar oluyorlar,*” dedi konuşurken çocukları gıdıklayarak. Çocuklar kahkahalara boğuldular.

“Nasıldı?” diye sordu annem mutfağa girdiğimizde.

“Bilirsin işte. Hastane. Var olduğu için memnunum ama oradan çıkınca her zaman daha memnun oluyorum.” Linda Teyze çantasını bıraktı ve oturma odasına yöneldi. “Üstündekileri çıkarayım, iki saniyeye dönerim.”

“Umarım açsındır,” dedi annem arkasından.

Cevap verdiğinde Linda Teyze’nin sesi canlı ve neşeliydi. “Dürüst olmak gerekirse, Cathy, aç olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamıyorum.”

Annem gözlerini devirdi, sonra da yeniden yemek masasındaki yerime çökerken beni gördü. “Salata nasıl gidiyor?”

“Ah, iyi.” Tekrar soyacağa uzandım.

“Görüşmeni böldüğümüz için üzgünüm.”

Yeniden duygusallaşmadan cevap verebileceğim konusunda kendime güvenemediğim için başımı salladım. Ryan ve Halley ile konuşmayı gerçekten istiyordum. Çok şey değişmişti. Normal hissettiren bir şeyler istemiştik yalnızca.

Annem, soyacağı bırakmam için elime bastırdı. “Ollie, rahatlanan gerek. Arkadaşlarıyla konuşabilmek için çok zamanın olacak. Her şey güzel olacak. Biraz sakinleşme alıştırmaları yapmanı istiyorum.”

“Hayır, anne...”

“Evet, Ollie. Benimle birlikte yap.” Daha önceki tecrübelerim, eşlik etmemin iyi olacağını söylüyordu. Karşı gelmek şu anda daha çok zaman alırdı. “Şimdi, şükran duyduğun her şeyi düşünmeni istiyorum. San Jose’deki evin kirasının sekizde biri kadar para ödediğimiz bu hoş, kocaman ev mesela. Başlangıç için bu nasıl? Büyük evler, temiz hava ve ailenin senin için besleyici bir yemek pişirmesi... Şükran duygusunu hissedebiliyor musun?”

“Ah, kesinlikle.”

“Oliver, dalga geçme. Parmak uçlarını düşün. Nasıl hissediyorlar? Onların altındaki ahşap nasıl hissettiriyor? Ollie?”

“Anne, doğruyu söylemek gerekirse şu an biraz klostrofobik hissediyorum.”

Annem utangaç bir şekilde yüzünü buruşturup ellerini omuzlarımdan çekti. “Üzgünüm. Ama biraz çaba göster, Ollie. Gevşemeen ve rahatlamaaan gerekiyor.”

Görüyorsunuz ya, annemin dünyaya ilişkin bazı fikirleri vardır. Çok dindar biri değildir. Yalnızca biraz... manevi yönü yüksek mi denir? Kısacası tamamen mutlu, memnun ve pozitifmişiz gibi davrandığımız sürece bize istediğimiz her şeyi veren Yüce Ruhani Varlık’a inanıyor. Eğer bir şeylere kızsarsak bize bunun daha da fazlasını veriyor. Evrende keyfince takılan Yüce Ruhani her-şeyi-abartan Varlık.

Şimdi düşününce, Will’i o kaçırmış olabilirdi.

Artık Will’i umursamıyordum tabii, değil mi?

Eh, bunu söylemeye devam edersem belki de Yüce Ruhani Varlık gerçek olmasını sağlardı.

Collinswood Lisesi’nde iyi bir ilk izlenim bırakabilmek için giyeceğim kıyafeti seçmem o kadar uzun zaman aldı ki merdivenlerden uçarak indim, doğrudan arabanın içine atlamayı planlıyordum. Annemle babamı mutfakta bana kahvaltı hazırlamaya

karar vermiş olarak bulunca planım suya düştü. Ayrıca, tıpkı korktuğum gibi, “vaktim yok” onlar için bir cevap değildi.

Çırpılmış yumurta yapmaya karar vermişlerdi. Bu kulağa basit ve hızlı geliyordu. Muhtemelen de öyleydi, tabii üç kez başarısızlıkla sonuçlanmadığında. Yenilebilir bir şey yapabilmeyi başardıklarında zemin yumurta kabukları, yanmış tost, tuz, biber ve tereyağı lekeleriyle doluydu. Kahvaltının sebep olduğu bir kıyamet gibiydi.

Yumurtaları neredeyse çiğnmeden yuttum, bu sırada ceke-timin önüne tereyağı damlattım. *Harika*. Ceketimi değiştirmeyi düşündüm, sonra giymekten tamamen vazgeçtim. Arabaya koşturdum ve az kalsın kendi ayağıma takılıp düşecektim.

İlk gün, tam da ilk gün, *çok* geç kalıyordum.

Okula, doksan yaşındaki birinin tombala gecesine gittiği hız-da gittim. Benim hatam değildi, bu arada. Bütün kırmızı ışıklara denk geldim. Floş royal. Bir insan daha ne kadar şanslı olabilirdi?

Bundan daha şanslı olabilmemiş anlaşılın. Belli ki okula gelen son kişi bendim çünkü tüm park yerleri dolmuştu. Bangır bangır çalan müziği küfrederek kapadım ve Collinswood Lisesi'nin park alanında tur atmaya başladım.

Park yeri yoktu.

Hâlâ park yeri yoktu.

Ve nasıl oluyorsa, beş dakikalık dolanmadan sonra hâlâ park yeri yoktu. Bu gerçekten harikaydı.

Sonunda, alanın tam ucunda bir yer buldum. Etraftaki her şeyin üzerine yapış yapış çiçekler döken ağaçlardan birinin altındaydı. Güzel taraf: Gölgedeydi. Güzel olmayan taraf: Buraya park etme ayrıcalığı karşısında hafta sonumu bir hortum ve bezle garaj yolunda geçirecektim. Bunu kabul edecek miydim? Eh, şu açıdan bakalım: O kadar geç kalmıştım ki bu lanet olası alanın etrafında dolanmayı bırakacağım anlamına geliyorsa cehenneme açılan bir kapının üstüne bile park ederdim.

Anahtarı kontaktan çekip aldım ve kendimi arabadan dışarı attım. Ancak hünerlerimi fazlasıyla gözümde büyütmiştim. Başka

bir deyişle, kapının dışına fırlamadan önce sol kolumu emniyet kemerinden düzgün şekilde çıkarmamış olabilirdim. Bu da beni arabanın yan tarafına savuracak kadar büyük bir hızla geriye çekmiş, sonra da insandan bir langırt gibi dizlerimin üzerine düşmeme sebep olmuş *olabilirdi*. Yüce Tanrım, bu sabah iğrenç bir şaka gibiydi.

Bir kolum başımın üzerinde, emniyet kemerine takılmış hâlde betona yığılmış olarak geçirdiğim birkaç saniyede bir aydınlanma yaşadım. Her şeyin bir sebebi vardı ve bir şekilde, oralarda bir yerde beni gözeten bir şey vardı. *Bu yüzden* çok geç kalmıştım. Böylece, kendimi olağanüstü derecede aptalca bir duruma düşürdüğümde hiç görgü tanığım olmayacaktı.

Duyarlı şükür sürecini yaşayıp kendimi emniyet kemerinden kurtarmaya çalışırken maalesef ki hatalı olduğumu fark ettim. Evrenin Yüce Ruhani Varlık'ı benden gerçekten de nefret ediyordu. İki park yeri ötede bir kız, elinde kitaplarıyla duruyor ve bana bakıyordu.

“Okulun ilk günü ve ben etki bırakmak istiyorum” tarzında gösterişli bir şekilde güzeldi; blazer ceket, dar kot pantolon ve yüksek topuklu çizme giymişti. Koyu kahverengi teni sivilce ve lekelerden tamamen arınmıştı, dudaklarında renksiz bir parlattıcı vardı ve bukleleri, omuzlarının üstünde yumuşacık ve hacimli duruyordu.

Bu çok küçük düşürücüydü.

“Ben,” diye seslendim, “iyiyim. Netleştirmek için söylüyorum.”

Kız, arabasını kilitlemek için elindeki oldukça büyük kitap yığınına diğer koluna geçirdi. “İçim rahatladı,” dedi. “Bir an enişelenmişim.”

“Gerek yok.” Doğrudum ve yolcu koltuğundan çantamı aldım. Kısmen pürüzsüz bir düzelmeydi.

“Tamam, o zaman.” Kız bana hızlıca gülümsedi ve sonra arabasına döndü. Konuşmanın bittiğini düşündüm ve onun yanından geçmemi gerektiren garip yolculuğuma başladım. Fakat yaklaştıkça neden arabasına baktığını fark ettim. Arabasının kilit zimbirtisi çalışmıyordu.

Okulun ilk gününde bundan daha fazla geç kalmamam gerektiği açıktı. Fakat işe bakın ki bu zımbırtılar konusunda oldukça uzmandım. Bu yüzden yardım etmeden geçip gitmemi haklı çikaramazdım, değil mi? En önemlisi de bu, evrenin Yüce Ruhani Varlık'ını daha da kızdırabilirdi.

"Bir bakayım mı?" dedim kızı yaklaşıırken.

Tereddüt etti. Şu âna kadar gördüğü becerilerimi düşününce haksız sayılmazdı. Doğruldu ve yüzüme, "Bu işe kesinlikle hakimim," ifadesi yerleştirmeye çalıştım. İşe yaramış olmalıydı çünkü omuz silkip anahtarlarını uzattı. "Elinden geleni yap."

Arabanın ön tarafına doğru yürüdüm, kumandayı hızlıca salıladım ve olabildiğince sert bir şekilde bastırdım. Ayrıca içine bir tutam duyarlılık ekleyerek şükran duygusuna ve pozitif düşünmeye odaklandım. Neyse ki farlar yandı ve araba kilitlendi.

Bana kalırsa böylelikle, bu sabah yaşadıklarımın tek tanığının gözünde büyük oranda imajımı kurtarmış olmalıydım. Ollie: Bir puan. Ruhani Varlık: Üç milyar puan. Arayı kapatıyordum.

Kız etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Anahtarı ona geri uzattım ama elleri on kadar kitabı dengeli bir şekilde tutmakla meşguldü.

"Şey, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum hızla yürürken. Kırmızı tuğlalı okul binası, göz korkutucu bir şekilde uzakta duruyordu. Üç katlıydı, park alanıyla giriş arasında neredeyse *dönümlerce* büyüklükte, yeni kesilmiş çimlerden oluşan ve tam ortasından iki yanı bayrak direkleriyle dolu bir yürüyüş yolunun geçtiği bir alan vardı. Collinswood Lisesi neden bu kadar büyüktü? Collinswood küçük bir gölette, bir okyanus dolusu balığı alabilecek kadar büyük bir okulla övünmenin anlamı yoktu.

Kız güldü. Of. Hevesimi biraz daha kırsaydı. "Sınıfa kadar kitaplarımı mı taşımak istiyorsun?" diye sordu. "Ne bu, ellilerde miyiz?"

"Hepsini değil," dedim. "Belki hafiflerden bir veya iki tanesini." En üstte duran ince kapaklı iki kitabı işaret ettim. "Gerisini ben olmadan da halledebilirsin."

“Bence *hepsini* sen olmadan halledebilirim, yine de teşekkürler.”

Başka biri bunu söyleseydi alınabilirdim ama kızın yüzündeki yarım gülücük, aramızda bir espri geçmiş gibi hissetmeme sebep oldu. Ondan hoşlandığıma karar verdim. Anahtarlarını bir parmağıma takıp havaya kaldırdım. “Sanırım sınıfa kadar bunları taşıyacağım o zaman?”

“Aslında bu çok iyi olur.” Bana görkemli bir şekilde sırttı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bu kadar yakından tatlı çiçekler gibi kokuyordu. “Ee, yenisin galiba,” diye devam etti. “Ya öylesin ya da aşırı uzun boylu bir birinci sınıf öğrencisisin.”

“Yok. Normal boyda bir son sınıfım. Ben, Ollie. Buraya Kaliforniya’dan yeni taşındım, sanırım. Sayılır. Muhtemelen geçici olarak, muhtemelen bir süreliğine. Bazı aile meselelerine bağlı.”

Eh, yeterince garip oldu mu sence, Ollie? Biraz daha uğraşırsan bundan daha garip bile olabilirsin. Hadi çekinme, elinden geleni yap.

Kız, ortaya saçtığım kelime karmaşasını fark etmiş gibi görünmüyordu. “Buralardan olmadığını tahmin etmiştim. Aksanın falan. Neyse, ben Juliette. İlk dersliğin neresi? İstersen seni götürebilirim.”

Hey, aksanı olan *ben* değildim. Aslında Juliette, şimdiye kadar tanıştığım diğer çoğu insandan daha yoğun bir güneyli konuşmasına sahipti. Tahmin yürütmek gerekirse, Juliette’in daha güneyden geldiğini söyledim. Yani başka birileri daha bu-hh-ra-hh-lardan değil gibi görünüyordu. Başka bir zaman sorardım artık: Juliette bana ne kadar geç kaldığımı hatırlatmıştı. Sınıf öğretmenimi hatırlayabilmek için beynimi zorladım. Ezberlemeye çalıştığım yirmi farklı isme karışmıştı. “Şey, sanırım Bayan Hurs-tenwild’dayım.”

“Ah, vay be, bizimlesin! Bu işleri kolaylaştırıyor. Beni takip et, Ollie-ey.”

“Ollie-ey?”

“Ollie-ey. Oley. Alış buna, tamam? Tatlı oldu.”

“Üç yaşındaki biri için, belki,” diye yakındım ama Juliette beni duymuş gibi durmuyordu. Öyle olsun. Hızlandı, yol boyunca sürgülü cam kapılardan ve birkaç boş koridordan olabildiğince çabuk geçti. Arkasından yanaklarım kızararak koşturdum. Harika. Herkes çoktan sınıfa gelmişti.

Sınıflardan oluşan labirentte birden durdu ve başıyla bir kapıyı işaret etti. Tabii ya. Elleri doluydu.

Beklenildiği gibi, tanıdık olmayan bir sürü baş içeri girmemle beraber bana döndü. Harika. Neyse ki Juliette önüme geçti. “Merhaba Bayan H. Üzgünüm, geciktim. Ollie kaybolmuştu, ben de ona yardımcı oldum.”

Suçu ne güzel üstüme yıktın, Juliette. Çıkkık çenesi ve dik yakalı gömleği için fazla kalın boynuyla orta yaşlı bir kadın olan Bayan Hurstenwild kızmış görünmüyordu gerçi. “Bugünlük sana müsaade ediyorum, Juliette ama önümüzdeki yüz seksen gün boyunca buna inanmam için daha yaratıcı olmalısın.”

Juliette doğrudan boş bir sıraya yöneldi. Kendisinininkinin hangisi olduğunu nasıl biliyordu? Nereye gitmem gerektiğini ben nasıl bilecektim? “Aklımdan bile geçmez, Bayan H,” dedi. “Ollie’yi en fazla iki hafta daha suçlarım.”

Bayan Hurstenwild bana döndü. Mahcup bir şekilde kollarını göğsümde kavuşturdu. Kendimi tanıtmam mı gerekiyordu? Juliette’in beni temsil etmediği konusunda ısrar mı etmeliydim?

“Günaydın Oliver. Yolunu bulabilmene sevindim.”

Ah. Bu çok da kötü değildi. Gülümseyebildim. Nefes alabilirdim. Bana bakan diğer öğrencileri görmezden gelmeyi bile başarabildim. En azından birkaç saniyeliliğine.

Bayan Hurstenwild sınıfın arka tarafına doğru eliyle işaret etti. “Şuraya oturabilirsin. Döneme başlarken bazı şeylerin üzerinden geçiyorduk.”

Önce yüzleri taradım, sonra bunalmış bir şekilde yere bakmaya karar verdim. Çok utangaç olduğumdan falan değildi. Sadece... Demek istediğim, hadi ama. Hiç kimse hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmek istemezdi, değil mi?

Şansıma, kimse bana patlamış mısır fırlatmadan sırama ulaşıbldim ki bu, bana göre büyük başarıydı. Bayan Hurstenwild ders arası izinleri ve kütüphane erişimleri hakkında konuşmaya başladı; muhtemelen dikkatimi vermeliydim ama bakışlarım sınıfta dolanıp duruyordu. Otuz kadar öğrenci vardı. İlk bakışta geldiğim yerdeki çocuklardan farklı görünmüyorlardı. Her yerde olduğu gibi burada da güzelden normale, kendinden eminden utangaca, dar kot pantolonludan mini etekliye kadar her tipten insan vardı. Ancak bu sınıf geldiğim yerdekenden farklı olmasa bile ben öyle olabilirdim. Farklı, yani. Artık boş bir sayfaydım. Bu noktadan itibaren başıma her şey gelebilirdi. Bu insanlardan herhangi biri yıl sonuna kadar en yakın arkadaşım ya da ezeli düşmanım olabilirdi. Kaderimin kontrolü ellerimdeydi. Bugün yapacağım her hareket, bütün bir yılı güzelleştirebilir ya da berbat edebilirdi.

Fakat baskı yoktu, değil mi? Emniyet kemerlerine takılmadığım ve İngilizce kullanımımı kontrol altında tuttuğum sürece iyi olmalıydım.

“Olmalıydım” buradaki anahtar kelimeydi.

Aniden, Bayan Hurstenwild’ın konuşmayı kestiğini ve insanların hareketlendiğini fark ettim. Donakaldım; ilk ders çoktan bitmiş miydi? Burada zil çalmıyor muydu? Ben daha tepki vermeden Juliette sıramın üstüne oturdu. Yanında iki kız daha vardı. Bir tanesi, Covergirl markasının reklamlarından fırlamış gibi kalın kirpikleri olan, güzel kahverengi tenli, uzun boylu ve kıvrımlı hatlara sahip bir kızdı. Yün kazağı ve kısa yoga taytıyla baştan aşağı marka spor kıyafetleriyle donanmıştı. Diğer kız, *ufacık* farklı bir deri ceket ve Converse ile aynı derecede soluk tenine yakışmaması gereken ama bir şekilde yakışan soluk eflatun renkli, fırfırlı bir elbise giymişti. Buna ek olarak sürdüğü ağır göz kalemi ve çökük duruşu, onu geldiğim yerdeki arkadaşlarımın yarısıyla birebir aynı yapıyordu. Ne yazık ki kızlar arasında, beni gördüğü için pek etkilenmemiş gibi duran tek kişiydi.

“Ollie-ey, bunlar Niamh ve Lara,” dedi Juliette, sırasıyla

L'Oréal modelini ve serseri görünümlü kızı işaret ederek. *Neev* mi? Kuzey Carolina'da insanların garip isimleri vardı. "Millet, Ollie buraya Kaliforniya'dan taşındı. Anlaşılan her an durup dururken geri taşınabilir."

Lanet olsun, yüzüm kızarıyordu. Pekâlâ. Konuşma sırası benimdi. Belki de bu fırsatı, anadilimde ne kadar iyi olduğumu göstermek için kullanabilirdim. "Selam. Evet, yazı burada geçirdim ve ailem sonradan dönmeye ne gerek var, bütün yılı burada geçirelim deyiverdi."

Niamh kafası karışmış bir hâlde baktı. "Gerçekten mi? Bu biraz... alışılmadık gibi duruyor."

Tutturamadık. "Şey... evet, hayır, bu... bu şey... şakaydı... biz aslında... şey... teyzem hasta, o yüzden bir süre ona destek olmak için burada kalıyoruz."

Üç kız da bana bakıyordu. Ben de onlara baktım. Sonra yerde kocaman bir kara delik açıldı ve beni dibine çekmesine memnuniyetle izin verdim.

Lara ofladı. "Keyfimi kaçırdı." Juliette pek gizlemeden ona dirsek attı ve Lara abartılı bir şekilde kaburgasını ovaladı. "Tanrım, Jule, bu neydi şimdi?"

"Yani bütün yazı burada mı geçirdin?" diye sordu Juliette, bu garipliği tatlıya bağlamak için sesini yükseltip Lara'yı bastırmaya çalışarak.

"Hayır, tam olarak burada değil. Göldeydik. Çocukluğumdan beri Collinswood'a ilk gelişim bu."

"Güzel," diye atladı Niamh. "Ben de orada bir hafta geçirdim. Birbirimizin farkında olmadan onlarca kez denk gelmişizdir. Ne komik."

"Niamh orada olabildiğince çok vakit geçirmeyi seviyor," dedi Juliette. "Eninde sonunda ateşli bir yaz aşkına denk geleceğine kendini tamamen inandırdı."

"Buna en çok yaklaştığım kişi, büyükbabamın çim bowlingi arkadaşıydı," dedi Niamh, ucuna bir gül takılmış gül rengi zincirli kolyesiyle oynarken. Gül renginde bir gül. "Ama benim

onunla ilgilendiğimden daha çok benimle ilgileniyordu maalesef. Yaşça büyük erkeklere sorunum yok ama altmış yaş sınıırım var.”

Niamh’in kolyesini daha önce görmüştüm; ikisine bakarken fark ettim ki Juliette’te de vardı. Aynen, aynılardı. İçime doğdu ve Lara’ya baktım. Onun da boğazının üstünde, floresan lambanın ışığını yansıtan bir gül parılıyordu.

Juliette, iyi niyetle Niamh’in omzuna dokundu. “Sana söyleyip duruyorum. Macera istiyorsan gölden biraz daha uzağa gitmelisin, sence de öyle değil mi? Çalkantılı yaz aşkları pek Kuzey Carolina işi değil.”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bence başarmıştım da. Ta ki Lara gözlerini kısıp dirseklerini masama dayayarak, “Yoksa öyle mi? Ollie?” diyene kadar.

Gözlerimi kırıştırdım. “Hı?”

Fakat masumu oynamak için artık çok geçti. Lara beni işaret ederek şeytani bir gülüş attı. “O bakışı gördüm! Tatilde *sen* neler yaptın? Kızın altmıştan küçük olduğunu varsayıyorum.”

Yüzümün az önceki kızarıklığı, şimdi nasıl görüldüğüm düşünülürse hafif bir pembelikten ibaret olmalıydı. “Şey... ben...”

Juliette de konuya atladı. “Bir şeyler *yapmış*, aman *Tanrım*. Niamh, sözümü geri alıyorum.”

Niamh surat astı. “Bazı insanlar çok şanslı oluyor.”

Boğazımdan çalkalanmış bir soda köpüğü gibi gergin bir kahkaha çıktı. “Ders başlamıyor mu?”

“Hayır,” dedi Juliette. “Bayan H’yi duymadın mı? Yaz dedikodusu yapmak için bize beş dakika verdi. O yüzden lütfen, dökül.”

Lara yanımdaki sıradan boş bir sandalyeyi çekti ve ters çevirip oturdu, eflatun renkli fırırları her yere saçıldı. “Aynen, bütün müstehcen detayları ver bize. Zaten geri kalanımızın bu yaz hakkında anlatacak pek bir şeyi yok.”

“Yok mu?” diye sordu Juliette. “Ne üzücü.”

Lara eliyle onu geçiştirdi. “Şu an benden bahsetmiyoruz.”

Bir yandan bakınca bu kızları pek tanıımıyordum, o yüzden şimdiden onlara bu kadar şey anlatmalı mıydım? Öte yandan,

ilgilenmiş görünüyorlardı ve bu taşınma karmaşası içinde eski arkadaşlarımla bu konuda neredeyse hiç konuşmamıştım. Biraz daha birileriyle konuşmazsam kelimeler içimden taşıp gidecekti.

Yutkundum. “Şey... belki bir şeyler yapmış olabilirim...”

Üç baş da birden bana döndü ve sahne ışığı tam suratıma doğrultuldu. Juliette ellerini havada salladı. “Eveet?”

“Biriyle tanıştım,” dedim. “Ve... evet, bir şeyler oldu. Şey...”

“Biri mi? Kız mı, erkek mi?..” diye böldü Juliette.

Eh. Cinsiyetsiz konuşmak buraya kadardı demek. Eninde sonunda “açılmam” gerekeceğini biliyordum, tabii yıllardır zaten açık olduğum için buna açılmak dersiniz. Fakat geldiğim yerde bütün o gariplikleri *atlatmıştım*. O yüzden gereğini yaptığımı düşünüyordum, anlarsınız ya? Ayrıca eklemem gerekirdi ki Kuzey Carolina’daki Collinswood, San Jose’ye kıyasla açılma konusunda muhtemelen *birazcık* daha zorlayıcı olacaktı. Daha doğal bir şekilde gerçekleşmesini umuyordum; insanlar kendiliğinden fark ederdi, hepimiz bu normalmiş gibi davranırdık çünkü benim için *zaten* normaldi ve böylece hiç sorgulama olmadan şen şakrak günbatımına koşturabilirdik.

Eh, olan olmuştu artık.

“Erkek,” dedim sonunda. Garip bir şekilde, bunu sesli olarak söylemek zordu. Geldiğim yerde rahat ve kendime güvenli bir şekilde geçirdiğim onca yıldan sonra, on dört yaşına dönmüş gibi hissettim. Bundan *hiç* memnun değildim.

Juliette, bunu bekliyormuş gibi başını salladı. Niamh, ender bir kuş türü görmüş gibi kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. Lara göz kırptırdı ve suratını ekşitti. Öyle olsun. Siktir olup gidebilirdi. Onun onayını bekliyor değildim.

Rahatsız edici bir şeye dönüşmek üzere olan kısa bir sessizlikten sonra Niamh ve Juliette aynı anda konuştu.

“Adı ne?”

“Fotoğrafı var mı?”

Tereddüt ettim, sonra neden olmasın diye düşündüm. Kabul edilebilir olduğunu düşündüğüm bir fotoğraf bulana kadar

–böylesine çekici bir erkek için, fotoğrafları onu tam olarak yanıstırmıyordu– Instagram hesabında dolaştım. Telefonu Juliette’e uzattım ve Lara da görmek için uzandı. Keşke bakmasaydı ama ona burnunu sokmamasını söyleyemedim, değil mi? “Adı Will,” dedim.

Juliette ve Lara tıpatıp aynı şaşkın bakışı attılar. “Biliyorum,” dedim. “Benim için çok fazla, değil mi?”

“Kendini hafife alma,” diye azarladı Niamh, görmek için elini uzatırken. Juliette bir şey demeden telefonu uzattı. Niamh fotoğrafa baktı ve yeniden Juliette’e uzattı. “Bekle, Will...”

“Fena değil,” diye böldü Lara elini kaldırarak, yüzündeki ekşi ifade tamamen gitmişti. “Güneye taşındığını Beyaz Atlı Prens’e söyledin mi peki?”

Güzel soruydu. “Şey... bir süredir hiçbir şey paylaşmıyor, o yüzden gördü mü emin değilim,” diye bocaladım. Ne kadar çok mesajıma cevap vermediği gibi acı verici detaylardan bahsetmeye gerek yoktu. “Taşınmamız çok hızlı oldu.”

“Öyle mi? Burada olduğunu bilmiyor mu yani?” diye sordu Lara.

Niyeti neydi bilmiyordum ama ses tonundan –ve Juliette’in attığı yan bakışlardan– belliydi ki bunu iyi niyetle sormuyordu. Muhtemelen reddedildiğimi yüzüme vurmak istiyordu. Dürüst olalım ki gerçek de buydu. Kim tam iki hafta boyunca hiç haber vermeden sosyal medyada ortadan kaybolurdu? Muhtemelen yeni paylaşımlarını görmeyeyim diye beni engellemiştir. Göl evinde olan göl evinde kalır, öyle değil miydi?

“Şey... hayır,” dedim. “Beni görmezden geliyor” kısmını saklamak buraya kadardı. “Yani, sessiz kalmasının iyi bir gerekçesi olabilir. Çapkın birine pek benzemiyordu, anlarsınız ya? Gerçekten çok tatlıydı. Aslında ben... yani... tam olarak nerede yaşadığını bilmiyorum. Bana bir kez söylemişti ama unuttum.”

Juliette ve Niamh, Lara ile bakışıp bana zayıfça gülümsediler. “Kim bilir,” dedi Juliette. “Belki de bir sebebi vardır.”

İkna edici değildi. Ah, *o kadar* belli oluyor muydu? Ben de

durmuş, hâlâ kişisel bir şey değildir diye umut ediyordum. Fakat tabii ki öyleydi. Gerçek hayatta onun gibi çocuklar benim gibileriyle takılmazdı. Sanırım o zaman sahip olduğu en iyi seçenек bendim, o kadar.

Suratımdaki ifadenin gittikçe daha üzgün hâle gelmeye başladığını gören Lara, konuyu değiştirdi. Ne kadar nazikti. Belki de onu çok çabuk yargılamıştım. “Her neyse, Ollie, kimse sana bu akşam Rachel’deki partiden bahsetti mi?”

“Rachel kim onu bile bilmiyorum, yani hayır.”

“Bizim okula dönüş partimiz gibi bir şey. Bizimle gelmelisin,” dedi Juliette elini çırparak. “Akşam yemeğinden sonra bizde hazırlanacağız. Yedi gibi gelebilir misin?”

Biraz düşündüm. Salı gününde mi? Okulun ilk günü olduğunu anlıyordum ama *gerçekten* mi? İzin alabilmek için çok fazla rüşvet vermem gerekecekti. Kimsenin bebek bakıcılığı yapmama ihtiyacı olmadığı takdirde, elbette. Olursa da halledebilirdim. Yeni bir okuldaki ilk daveti reddettiğinizde ne olduğunu biliyordum: İkinci daveti asla almazdınız. Birkaç kez eski okulumdaki çocukların başına geldiğini görmüştüm. Eğer elimden gelirse, benim başıma gelmesini engelleyecektim. “Olur. Bana adresi mesaj atarsın.”

Böylece hemen numaralarımızı aldık. Sonra zil çaldı ve Juliette bileğimden tutarak beni ilk dersime sürükledi. Gül kolyeli gruba dahil edilmişim gibi duruyordu. En azından şimdilik. İlk izlenim konusunda tamamen çuvallamıştım ama çok da büyük bir sorun değil gibiydi.

İyi. Bu iyiydi. İlk ders: Görev başarıyla tamamlanmıştı. En zor kısmı geçmişti. Bundan sonrası çok daha kolay olacaktı. Bunu hissedebiliyordum.